

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 22 kwietnia 2024 r.

DIH-3.707.22.2024.AB

DECYZJA DIH.3.49.2024

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312) oraz art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c), art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji nr NR.D.24.2023.GO Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 18 grudnia 2023 r. (sygn. NR.8361.226.4.2023.JK.IG(IG)), na mocy której przedsiębiorcy BEST HOME Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie, zwanemu dalej: „stroną”, „spółką” lub „przedsiębiorcą” wymierzono karę pieniężną w wysokości 10 000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych), z tytułu niedopełnienia w punkcie sprzedaży obowiązków dystrybutora określonych w:

- art. 37 ust. 4 ww. ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy;
- art. 39 pkt 2 ww. ustawy, poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

12-24 października 2023 r. inspektorzy reprezentujący Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Pomorskim WIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia nr NR.057.226.2023.BB z 12 października 2023 r., przeprowadzili kontrolę w placówce należącej do przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, nie dokonano zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrolę przeprowadzono m.in. na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej. Kontrola została przeprowadzona w obecności kierownika sklepu.

W toku kontroli ustalono, że przedsiębiorca prowadził sprzedaż detaliczną, m.in. sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, np. mikser, czajnik, wyciskarka do cytrusów, itp. W związku w tym, że kontrolowany posiadał w ofercie powyższy sprzęt, podlega on obowiązkowi dystrybutora, określonym w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622, ze zm.), dalej jako: „ustawa o zużytym sprzęcie”.

W toku kontroli ustalono, że ww. przedsiębiorca wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, tj. w kontrolowanej placówce informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 tej ustawy, a wskazujących że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany,
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile użyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony,
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Dodatkowo inspektorzy w toku kontroli stwierdzili, że przedsiębiorca nie uwidocznili informacji, o punktach zbierania użytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Kierownik sklepu złożył w toku kontroli oświadczenie, w którym potwierdził m.in. że w punkcie sprzedaży brak było uwidocznionej informacji wskazanych w art. 37 ust. 1-3 oraz wymaganej art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie. Ponadto poinformował, że w sklepie pracuje od 4 lat (od 2 lat jako kierownik sklepu), tj. od początku działalności sklepu prowadzonej przez stronę i od tego czasu nie było powyższych informacji umieszczonych w sklepie. Jednocześnie wskazał, że asortyment sklepu jest taki sam od 4 lat działalności, tzn. prowadzona jest sprzedaż artykułów elektrycznych i nie pamięta, żeby otrzymał ze strony spółki informacje w zakresie ww. ustawy.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli NR.8361.226.2023.JK.IG z 24 października 2023 r.

E-mailem z 12 października 2023 r. kierownik sklepu przekazał dokumentację fotograficzną świadcząca o umieszczeniu w sklepie wymaganych przepisami informacji.

Pismem z 25 października 2023 r. Pomorski WIIH przesłał kontrolowanemu protokół oraz protokół oględzin, jak również pouczył, że zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312), dalej jako: „ustawa o Inspekcji Handlowej”, kontrolowany może zgłosić uwagi bezpośrednio do protokołu kontroli lub w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu. Strona nie skorzystała z ww. uprawnienia.

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 572) (zwanej dalej: „kpa”), Pomorski WIIH zawiadomieniem z 14 listopada 2023 r., poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na podstawie art. 91 pkt 25 i 26 lit. c), art. 92 pkt 5 i 6, art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o użytym sprzęcie, z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora wynikających z art. 37 ust. 4 oraz

art. 39 pkt 2 ww. ustawy, w należącej do przedsiębiorcy placówce handlowej. Jednocześnie poinformowano, że zgodnie z art. 9 i 10 § 1, 73 § 1, 78 § 1 kpa stronie przysługuje prawo do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności prawo do zapoznania się z aktami sprawy, sporządzenia z nich notatek i odpisów oraz składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów, materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Pismem z 7 grudnia 2023 r. przedsiębiorca wniósł o odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej oraz umorzenie postępowania, wskazując m.in. że:

- kierownik sklepu pierwszego dnia kontroli przekazał kontrolującą dokumentację fotograficzną świadczącą o podjęciu działań naprawczych i umieszczenie w sklepie informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie,
- uznano, że kierownik sklepu był odpowiedzialny za umieszczenie brakujących informacji, natomiast po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w celu zidentyfikowania przyczyn powstałych zaniedbań, stwierdzono, że powstały one po ostatniej zmianie miejsca prowadzenia sklepu, prawdopodobnie w wyniku zamieszania związanego z przeprowadzką;
- przedsiębiorca podjął odpowiednie działania mające na celu weryfikację czy wszystkie obowiązki wynikające z obowiązujących przepisów prawa są odpowiednio wykonywane również w pozostałych prowadzonych przez stronę sklepach (audyt wewnętrzny). Jednocześnie wskazując, że strona (oraz kierownicy tych sklepów) bez zarzutu dbają o to, aby obowiązki wynikające z przepisów prawa były dopełniane w należących do strony sklepach na bieżąco, bez zwłoki i w pełnym zakresie,
- strona wdrożyła procedury mające na celu przeprowadzanie okresowych wewnętrznych kontroli w tym przedmiocie, aby uniknąć ewentualnych zaniedbań w przyszłości,
- uchybienia zauważone w sklepie miały charakter pojedynczy i incydentalny, a ponadto zostały natychmiast usunięte.

Ponadto zdaniem strony ustalenia w niniejszej sprawie nie mogą prowadzić do wniosku, że strona prowadzi swoją działalność gospodarczą ze świadomym i uporczywym naruszeniem obowiązujących przepisów, co mogłoby stanowić uzasadnioną podstawę do jej ukarania w prowadzonym postępowaniu administracyjnym.

18 grudnia 2023 r. Pomorski WIIH, na podstawie art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c), art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o użytym sprzęcie oraz art. 104 § 1 kpa wydał decyzję, na mocy której wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10 000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych), z tytułu niedopełnienia w punkcie sprzedaży obowiązków dystrybutora określonych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, informacji o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy;
- art. 39 pkt 2 ww. ustawy, poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania użytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

Decyzja została odebrana 22 grudnia 2023 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) 22 stycznia 2024 r. otrzymał za pośrednictwem Pomorskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji, w którym strona zarzuciła:

- 1) błędne ustalenia faktyczne – polegające na nieprawidłowym ustaleniu, że waga naruszenia prawa przez skarżącego była wysoka, a skarżący nie przedstawił dowodów i okoliczności wskazujących, że dochował należytej staranności i uczynił wszystko czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do ujawnionych w wyniku kontroli naruszeń prawa nie doszło, a także, że fakt natychmiastowego zaprzestania naruszania przepisów prawa oraz podjęcie działań naprawczych nie ma wpływu na stopień naruszenia;
- 2) niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy poprzez niepodjęcie czynności zmierzających do ustalenia czy skarżący dochował należytej staranności i uczynił wszystko czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do ujawnionych w wyniku kontroli naruszeń prawa nie doszło, a także jaki faktyczny wpływ na konsumentów miała niepełna realizacja obowiązków informacyjnych, brak szczegółowego uzasadnienia okoliczności na podstawie, których została wydana decyzja oraz ustalona została wysokość nałożonej kary pieniężnej;
- 3) naruszenie art. 189 oraz art. 189f § 1 pkt 1 oraz § 3 kpa, a także art. 93 ust 3 i 4 ustawy o zużytym sprzęcie, poprzez ich nieprawidłowe, bezpodstawne niezastosowanie i błędną wykładnię polegającą na stwierdzeniu, że nie zachodzą przesłanki dla odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej wobec skarżącego.

W związku z powyższym, strona wniosła o:

- uchylene zaskarżonej decyzji,
- umorzenie postępowania, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ I instancji,
- uwzględnienie odwołania przez organ pierwszej instancji, ewentualnie zmianę zaskarżonej decyzji poprzez zmniejszenie wysokości wymierzonej kary pieniężnej.

Pismem z 24 stycznia br. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od ww. decyzji oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
 - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużyтым sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego oraz analizy zebranych w sprawie materiałów, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Pomorskiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o użytych sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 - 3 oraz
- art. 39 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie, tj. nie wywiesił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania użytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o użytych sprzęcie. Tym samym w ocenie organu drugiej instancji działania Pomorskiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W złożonym odwołaniu przedsiębiorca zarzuca błędne ustalenia faktyczne, polegające na nieprawidłowym ustaleniu, że waga naruszenia prawa była wysoka, a skarżący nie przedstawił dowodów i okoliczności wskazujących, że dochował należytej staranności i uczynił wszystko czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do ujawnionych w wyniku kontroli naruszeń prawa nie doszło. Strona nie zgadza się również z twierdzeniem, że fakt natychmiastowego zaprzestania naruszania przepisów prawa oraz podjęcie działań naprawczych nie ma wpływu na stopień naruszenia.

Strona zarzuca również, że organ pierwszej instancji wydał decyzję schematycznie i bez wnikliwej analizy faktycznej i prawnej, stwierdzając, że nie istnieją przesłanki do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej wobec skarżącego, pomimo że skarżący w swoich wyjaśnieniach złożonych w tej sprawie wskazał, że dochował należytej staranności i uczynił wszystko czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do ujawnionych w wyniku kontroli naruszeń prawa nie doszło. Ponadto strona wskazała, że organ pierwszej instancji nie ustalił jaki faktyczny wpływ na konsumentów miała niepełna realizacja obowiązków informacyjnych, natomiast żaden konsument nie zwrócił się nigdy o przedstawienie wymaganych przepisami art. 37 ust. 4 i 39 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie informacji, a tym samym nigdy nie odmówiono ich przedstawienia.

Jednocześnie w odwołaniu, podobnie jak w piśmie z 7 grudnia 2023 r., przedsiębiorca wskazał, że uznano, iż kierownik sklepu był odpowiedzialny za umieszczenie brakujących informacji, natomiast po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w celu zidentyfikowania przyczyn powstałych zaniedbań, stwierdzono, że powstały one po ostatniej zmianie miejsca prowadzenia sklepu, prawdopodobnie w wyniku zamieszania związanego z przeprowadzką. Ponadto przedsiębiorca wskazał, że podjął odpowiednie działania mające na celu weryfikację czy wszystkie obowiązki wynikające z obowiązujących przepisów prawa są odpowiednio wykonywane również w pozostałych prowadzonych przez stronę sklepach (audyt wewnętrzny). Strona (oraz kierownicy tych sklepów) bez zarzutu dbają o to, aby obowiązki wynikające z przepisów prawa były dopełniane w należących do strony sklepach na bieżąco, bez zwłoki i w pełnym zakresie. Strona poinformowała również, że uchybienia zauważone w sklepie miały charakter pojedynczy i incydentalny, które zostały natychmiast usunięte, jak również wskazała, że wdrożyła procedury mające na celu przeprowadzanie okresowych wewnętrznych kontroli w tym przedmiocie, aby uniknąć ewentualnych zaniedbań w przyszłości. Powyższe działania mają na celu zapewnienie wywiązywania się ze swoich obowiązków w sposób właściwy, aby uniknąć ewentualnych zaniedbań w przyszłości i powinny być one oceniane w świetle m.in. 189 oraz art. 189f § 1 pkt 1 i § 3 kpa oraz art. 93 ust. 3 i 4 ustawy o użytych sprzęcie, które stanowią o możliwości

odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu. W ocenie przedsiębiorcy nałożenie kary administracyjnej z uwagi na stwierdzone podczas kontroli niedopełnienie obowiązków dystrybutora sprzętu elektrycznego i elektronicznego, jest nieadekwatne w świetle wskazanych przez stronę okoliczności.

Odnosząc się do powyższych argumentów strony, organ drugiej instancji stwierdził, że nie zasługują one na uwzględnienie. Prezes UOKiK podkreśla przede wszystkim, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli i stwierdzony stan faktyczny, a mianowicie, że w momencie podjęcia kontroli informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie nie były umieszczone w widocznym dla konsumentów miejscu, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - protokole kontroli NR.8361.226.2023.JK.IG z 24 października 2023 r. Pismem z 25 października 2023 r. Pomorski WIIH przesłał kontrolowanemu protokół kontroli oraz protokół oględzin, z pouczeniem o możliwości wniesienia uwag na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej do protokołu kontroli. Kontrolowany przedsiębiorca nie wniósł uwag do protokołu kontroli.

Pomorski WIIH, wydając zaskarżoną decyzję oparł się na ustaleniach kontroli zawartych w powyższym materiale dowodowym. Brak umieszczenia w widocznym miejscu wymaganych informacji potwierdził również kierownik sklepu w złożonym oświadczeniu z 12 października 2023 r., wskazując m.in. że w punkcie sprzedaży brak było uwidocznionej informacji wskazanej w art. 37 oraz wymaganej art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie. Ponadto poinformował, że w sklepie pracuje od 4 lat (od 2 lat jako kierownik sklepu), tj. od początku działalności sklepu prowadzonej przez stronę i od tego czasu nie było powyższych informacji umieszczonych w sklepie, jak również, że asortyment sklepu jest taki sam od 4 lat działalności, tzn. prowadzona jest sprzedaż artykułów elektrycznych i nie pamięta, żeby otrzymał ze strony spółki informacje w zakresie ww. ustawy.

Należy również zwrócić uwagę, że przepisy ustawy wprost wskazują, że informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, powinny zostać umieszczone w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży (podkreślenie organu). Przepisy ustawy o zużytych sprzęcie jednoznacznie wskazują, iż to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa. Strona w odwołaniu twierdzi, że to kierownik sklepu był odpowiedzialny za umieszczenie brakujących informacji oraz że powstały one po ostatniej zmianie miejsca prowadzenia sklepu, prawdopodobnie w wyniku zamieszania związanego z przeprowadzką. Jednak Prezes UOKiK podkreśla, że to przedsiębiorca musi umieścić wymagane informacje w taki sposób, aby były one widoczne dla klientów sklepu, w celu przekazania istotnych dla nich informacji, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Prezes UOKiK po analizie skarżonej decyzji, stwierdza że Pomorski WIIH właściwie wziął pod uwagę i ocenił kryteria zawarte w art. 93 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, tj. stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Organ pierwszej instancji odnosząc się do kryterium stopnia szkodliwości naruszenia obowiązków właściwie uznał, że brak wymaganych przepisami prawa informacji o nieodpłatnym odbiorze zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz punktach odbioru sprzętu stanowi wysoki stopień naruszenia obowiązków ciążących na przedsiębiorcy. Prezes UOKiK wskazuje dodatkowo, że celem ustawodawcy przy tworzeniu ww. przepisów było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci

zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a więc umożliwienie dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady bezpiecznie dla siebie i środowiska pozostawić. Daje to możliwość, jak największego odzysku i recyklingu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a co za tym idzie ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzi z uwagi na obecność szkodliwych substancji niebezpiecznych w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Stwierdzony w toku kontroli brak informacji, wymaganych przepisami ustawy o zużytym sprzęcie pozbawił konsumentów wiedzy w zakresie postępowania ze zużytym sprzętem pochodzącym z gospodarstw domowych, a także gdzie znajdują się punkty, do których można zdać zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny. Prezes UOKiK zgadza się również z Pomorskim WIIH, że niedopełnienie obowiązków istotnych z uwagi na ochronę środowiska i świadomość konsumentów stanowi o znacznej szkodliwości stwierdzonego naruszenia. Nie ma tutaj znaczenia, wskazywany przez przedsiębiorcę w odwołaniu fakt, że żaden konsument nie zwrócił się nigdy o przedstawienie wymaganych przepisami informacji, a tym samym nigdy nie odmówiono ich przedstawienia, gdyż nie ma on wpływu na realizację nałożonych na przedsiębiorcę obowiązków informacyjnych. Konsumentom nie muszą znać przepisów w tym zakresie, w przeciwieństwie do przedsiębiorców prowadzących działalność polegającą na sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego, którzy mają obowiązek je znać i stosować, a w tym wypadku poinformować konsumentów o możliwościach pozbycia się zużytego sprzętu.

Pomorski WIIH prawidłowo ocenił rodzaj i zakres naruszenia art. 37 ust. 4 i 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie na wysokim poziomie, wskazując że strona uchybiła przestrzeganiu podstawowych przepisów, do czego zobligował ją ustawodawca. Prezes UOKiK wskazuje również, że brak umieszczenia wszystkich informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, pozbawiło konsumentów wiedzy w zakresie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu czy postępowania ze zużytym sprzętem pochodzącym z gospodarstw domowych. Przekazanie w widocznym miejscu przez dystrybutora sprzętu wszystkich ww. informacji ma za zadanie dodatkowo uświadomić użytkowników, jak postąpić z odpadami sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz, że w większym sklepie istnieje możliwość nieodpłatnego pozostawienia drobnego zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, bez konieczności zakupu nowego. Powyższa wiedza niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia świadomości i dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczenie pozostawiania nieużytkowanych sprzętów w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Należy tutaj wskazać, że przedsiębiorca nie wykonał w pełni obowiązków informacyjnych, jakie nakładały na niego dwa przepisy ustawy o zużytym sprzęcie, tj. art.37 ust. 4 i art. 39 pkt 2.

Analizując okres trwania naruszenia organ pierwszej instancji wziął pod uwagę informacje zawarte w oświadczeniu kierownika sklepu i uznał, że przedsiębiorca od ok 4 lat do dnia rozpoczęcia kontroli tj. 12 października 2023 r. (daty usunięcia przez stronę stwierdzonych nieprawidłowości w toku kontroli) nie wypełniał obowiązków wynikających z art.37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Przy ocenie dotychczasowej działalności podmiotu, Pomorski WIIH wskazał że strona dotychczas nie była karana w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym, jak również nie było skarg konsumentów na działalność ww. placówki w powyższym zakresie.

Zaznaczyć należy również, że w sytuacji gdy przedsiębiorca decyduje się na prowadzenie działalności gospodarczej, to rozsądnym jest oczekiwanie od niego, iż będzie się stosował

do obowiązujących przepisów prawa w zakresie użytego sprzętu i za każdym razem będzie nadzorował, by wymagane informacje zostały uwidocznione w placówce. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy, bez wyjątku, który jest dystrybutorem wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy o użytym sprzęcie. Organ drugiej instancji stoi na stanowisku, że czynność umieszczania (wywieszania) w widocznym miejscu wymaganych informacji dla klientów jest okolicznością całkowicie zależną od przedsiębiorcy. Powinnością organu kontrolującego jest natomiast zweryfikowanie, czy wymagane obowiązki informacyjne są wykonywane przez dystrybutorów w sposób należyty. Przepisy w sposób prosty, jednoznaczny i niewymagający dodatkowej wykładni wskazują, że informacje powinny znajdować się w widocznym miejscu, w związku z czym konsument będzie miał łatwy i bezpośredni dostęp do istotnych dla niego informacji, jak ma postąpić ze użytym sprzętem w miejscu, w którym dokonuje zakupu sprzętu. Ponownie podkreślić należy, że celem ustawodawcy było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci użytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić (czy to w punkcie sprzedaży - patrz art. 37 ust. 4 w zw. z art. 37 ust. 1 - 3, czy punkcie zbierania użytego sprzętu - patrz art. 39 pkt 2 ww. ustawy).

Rozpatrując odwołanie strony Prezes UOKiK zbadał podniesioną w nim kwestię odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189f kpa. Przepis art. 189f § 1 pkt 1 kpa wskazuje wprost jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Występują one wówczas, gdy:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa;
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełniała cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Prezes UOKiK odnosząc się do argumentów zawartych w odwołaniu wskazuje, że przy ocenie wystąpienia przesłanki znikomej wagi naruszenia (art. 189f § 1 pkt 1 kpa) należy brać pod uwagę całokształt okoliczności danego przypadku, zarówno o charakterze przedmiotowym (np. skutki naruszeń, skala tychże naruszeń), jak też podmiotowym (tzn. czy przypadek strony jest czynem zawinionym, a jeżeli tak to z jaką formą winy mamy do czynienia), przy czym istotne znaczenie należy przyznać skutkom naruszenia dóbr chronionych przez daną dziedzinę prawa administracyjnego.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, iż przedsiębiorca jeszcze podczas kontroli uwidoczniał w swoim sklepie informacje, o których mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie. Jednakże odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 kpa możliwe jest po łącznym spełnieniu dwóch warunków tj. waga naruszenia prawa jest znikoma i strona zaprzestała naruszania prawa. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 2 grudnia 2021 r. sygn. akt. III SA/Gd 160/21: „Jednocześnie należy też zwrócić uwagę, że aby można było odstąpić w trybie art. 189f kpa od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a strona musiałaby zaprzestać naruszenia prawa, zaś obie te przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.”

Organ drugiej instancji zgadza się z Pomorskim WIIH, że nie można uznać w przedmiotowej sprawie, że waga naruszenia była znikoma, gdyż istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli, tj. fakt, iż informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie nie były umieszczone w sposób widoczny dla konsumentów, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - protokole kontroli NR.8361.226.2023.JK.IG z 24 października 2023 r. (do którego przedsiębiorca nie wniósł uwag, korzystając z uprawnień wynikających z art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej), w tym w oświadczeniu kierownika sklepu. Sam przedsiębiorca nie neguje braku stwierdzenia wymaganych prawem informacji a jedynie wskazuje na ich pojedynczy i incydentalny charakter oraz podjęcie działań naprawczych. Dodatkowo Prezes UOKiK wskazuje, że obowiązkiem przedsiębiorcy, który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności i ich respektowanie. Przepisy ustawy o zużytych sprzęcie wskazują wprost, w jaki sposób i jakie informacje dystrybutor sprzętu powinien umieścić w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane. Podkreślić należy, że celem ustawodawcy przy tworzeniu przepisów powoływanej ustawy o zużytych sprzęcie, było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, jak i gdzie te odpady mogą pozostawiać.

Strona nie dopełniła dwóch obowiązków informacyjnych nałożonych na nią w ustawie o zużytych sprzęcie i nie można uznać, że waga naruszenia prawa w tym przypadku była znikoma, tym bardziej, że realizacja określonych prawem obowiązków uwidocznienia informacji był zależny wyłącznie od strony, a uwidocznienie w punkcie sprzedaży wymaganych informacji, zdaniem organu drugiej instancji, nie wymagało od przedsiębiorcy zbyt dużego wkładu pracy czy zaangażowania. W konsekwencji powyższego, konsumenci zostali pozbawieni całkowicie dostępu do istotnych dla nich informacji. Brak uwidocznienia przez dystrybutora ww. informacji narusza prawo konsumentów do rzetelnej i pełnej informacji oraz ogranicza ich wiedzę o właściwym postępowaniu ze zużytych sprzętem po okresie jego użytkowania. Brak informacji o sposobie postępowania ze zużytych sprzętem czy wskazujących punkty zbierania zużytego sprzętu prowadzi do mieszania zużytego sprzętu z innymi odpadami, co może mieć negatywny skutek dla środowiska naturalnego oraz zdrowia ludzi.

Prezes UOKiK wskazuje dodatkowo, że o mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o zużytych sprzęcie można byłoby mówić w przypadku gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny. Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 15 stycznia 2020 r. sygn. akt VI SA/Wa 1989/19. Z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że strona nie zamieściła żadnych informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189f § 1 kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na strony za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara

ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów art. 37 ust. 4 i 39 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie stanowi naruszenie o charakterze deliktu administracyjnego, które zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 91 pkt 25 i 26 lit. c tej ustawy, zaś do nałożenia tej kary uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Należy również wskazać, że przepisy ww. ustawy przewidują wymierzenie kary administracyjnej za naruszenie przepisów, stąd też strona nie mogła być ukarana za powyższe naruszenia w innym trybie niż postępowania administracyjnego.

Ponadto w ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 kpa nie jest możliwe w niniejszym przypadku. Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że „usunięcie naruszenia prawa” nie jest tożsame z „zaprzestaniem naruszenia”. Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Niemożność takiego działania oznacza więc, że w przedmiotowej sprawie Skarżący nie ma możliwości usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”. W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK nie widzi możliwości usunięcia skutków naruszenia, gdyż niewidocznienie przez stronę wymaganych informacji uniemożliwiło użytkownikom kupowanego sprzętu zapoznania się z nimi. A nie jest możliwe usunięcie braku stosownej wiedzy u użytkowników, którzy zakupili sprzęt elektryczny czy elektroniczny w przeszłości.

Ponadto Prezes UOKiK przeanalizował możliwość zastosowania art. 93 ust. 4 ustawy, który stanowi, że jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Prezes UOKiK wskazuje ponownie, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika jednoznacznie, brak uwidocznionych w kontrolowanej placówce informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie. W odwołaniu strona wskazała, że w wyniku przeprowadzonego audytu wewnętrznego w pozostałych placówkach należących do przedsiębiorcy „wykazano, że w tych sklepach obowiązki dystrybutora wynikające z ustawy nigdy nie były przedmiotem podobnego postępowania, a skarżący (oraz kierownicy

tych sklepów) bez zarzutu dba o to, aby były one dopełniane w tych sklepach na bieżąco, bez zwłoki i w pełnym zakresie”, sugerują, że przedsiębiorca zna obowiązujące przepisy ustawy o zużytym sprzęcie, gdyż w innych placówkach obowiązki wynikające z ww. ustawy są przez stronę wypełniane. Powyższe może wskazywać, że przedsiębiorca zna obowiązujące przepisy, jednak nie dostosował się do nich we wszystkich prowadzonych przez siebie placówkach, tłumacząc że do naruszenia prawa doszło z winy kierownika w związku ze zmianą miejsca prowadzenia działalności. Powyższe świadczy o braku dochowania należytej staranności, gdyż to w obowiązku strony było dopilnowanie, aby wszystkie wymagane przepisami prawa znajdowały się w prowadzonej przez niego placówce. Należy również dodać, że ani w trakcie trwania kontroli, ani w czasie prowadzonego przez organ pierwszej instancji, jak również w toku postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK strona nie przedstawiła żadnych wiarygodnych dowodów wskazujących na dochowanie przez nią należytej staranności i uczynienie wszystko, czego można od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło.

Odnosząc się do tłumaczenia strony odnośnie do osoby odpowiedzialnej, w tym powodów stwierdzonych nieprawidłowości, Prezes UOKiK, wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie przepisów. Sankcja administracyjna ma przede wszystkim funkcję prewencyjną, ale też dyscyplinująco-represyjną, co skutkuje tym, iż adresat decyzji administracyjnej, którą nałożono na niego sankcję administracyjną z tytułu naruszenia przepisu ustawowego ponosi odpowiedzialność obiektywną. Stwierdzenie w wyniku kontroli, że jakiś podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Nie ma tutaj zastosowania zasada winy (por. wyrok WSA w Warszawie z 29 sierpnia 2019 r., VI SA/Wa 805/19: „Organ nie jest władny do badania przestanek, takich jak wina, szkoda czy działanie osób trzecich, ponieważ w świetle powołanego przepisu, nie mają one żadnego wpływu na powstanie tejże odpowiedzialności.”). Bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, jak również te, które podnosi strona, że nieprawidłowości te miały charakter pojedynczy, incydentalny.

Trzeba także pamiętać, że o zastosowaniu art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie nie decyduje umyślność działania sprawcy lub jej brak, a dochowanie należytej staranności. Nie można uznać, że strona dołożyła należytej staranności, skoro znając przepisy prawa i stosując je w innych placówkach, jak sama twierdzi „na bieżąco, bez zwłoki i w pełnym zakresie”, nie podjęła żadnych działań, aby wymagane przepisami prawa informacje zostały uwidocznione również w kontrolowanej placówce. Strona jako profesjonalista powinna zdawać sobie sprawę z obowiązków wynikających wprost z przepisów prawa i dążyć do ich wypełnienia we wszystkich prowadzonych przez siebie placówkach.

Dla zastosowania art. 93 ust. 4 ustawy konieczna jest ocena okoliczności zaistniałych przed ujawnieniem nieprawidłowości, a zatem wpływu na to nie mają działania następcze, wykonywane przez kontrolowanego już po ujawnieniu nieprawidłowości przez inspektorów Inspekcji Handlowej podczas kontroli.

Podsumowując, zdaniem Prezesa UOKiK, podobnie jak organu pierwszej instancji, w niniejszej sprawie nie wystąpiły podstawy do umorzenia postępowania na podstawie art. 93 ust. 4 ustawy, ponieważ strona nie przedstawiła organowi wiarygodnych dowodów i okoliczności wskazujących, że dochowała należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego

wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których strona nie mogła przewidzieć. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 listopada 2021 r. sygn. akt IV SA/Wa 925/21 (LEX nr 3309222) Sąd stwierdził: „Wyjaśnić należy, że art. 93 ust. 4 ustawy o użytych sprzeczności odnosi się wyłącznie do sytuacji, w której przed powstaniem naruszenia strona dochowała należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których nie mogła przewidzieć oraz przedstawić w tym zakresie organowi stosowne dowody. Tylko w takiej sytuacji organ może wszczęte postępowanie umorzyć, lub też nie wszczynać postępowania w tym zakresie w ogóle. Na podstawie art. 93 ust. 4 ustawy o użytych sprzeczności nie jest więc istotna skala naruszenia: fakt czy zaprzestano naruszenia bądź usunięto naruszenie prawa, czy za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna, a raczej działania jakie podejmowała strona, aby do tych naruszeń nie doszło oraz dowody przedstawione przez stronę.”

Prezes UOKiK analizując skarżoną decyzję oraz zgromadzony materiał w sprawie, w kontekście argumentów przedstawionych przez stronę, stwierdza iż żaden z zarzutów strony nie był zasadny.

Prezes UOKiK po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, w tym kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, jednoznacznie stwierdza, że Pomorski WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 i 26 lit. c ustawy o użytych sprzeczności. Należy również uznać, że organ pierwszej instancji właściwie zastosował również zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Kara pieniężna ustalona przez Pomorskiego WIIH na poziomie 10 000 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona blisko dolnej granicy możliwej do nałożenia kary określonej w art. 92 pkt 5 (od 5 000 zł - 500 000 zł) i 6 (od 5 000 zł - 300 000 zł), biorąc pod uwagę, ustalony przez ustawodawcę szeroki przedział wysokości kary oraz, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z dwóch przepisów ustawy o użytych sprzeczności, tj. art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt. 2 ww. ustawy.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o użytych sprzeczności, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Gdańsku w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Mając na uwadze powyższe w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, o którą wniosowała strona w odwołaniu.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję. **Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.**

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę

należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622, ze zm.).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Joanna Jankowska-Kuć
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

- 1) [xx]
- 2) Inspektor Inspekcji Handlowej
- 3) a/a